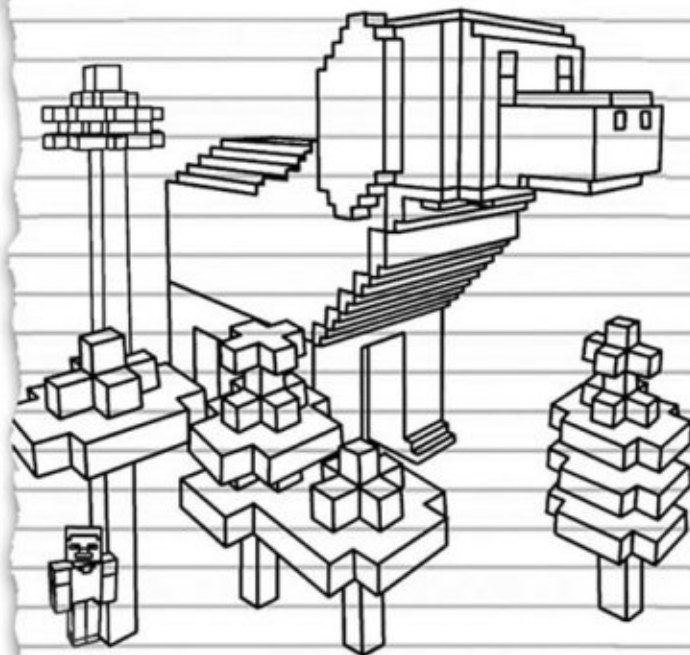

Середа

A-A-A-A-A-A-A-A!

Так, це була моя перша реакція, як завжди. Але заверещав я не просто так! Коли я перескочив у цей новий світ, просто переді мною бовванів **ЗДОРОВЕННИЙ СОБАЩЮРА!**

Я інстинктивно скочив за дерево й сховався (ну може, ще хапав ротом повітря, замружившись). Та хіба ви можете мене засуджувати? Це був не пес, а ціла багатоповерхівка!

Хороша новина: собака не побачив мене. Він не гавкав, не гнався за мною й нічого такого не робив. Добре, що я такий непомітний, еге ж?

Але все ж таки, досі ховаючись за деревом, я розхвилювався, що пес може підкрастися до мене ззаду. І подумав, що собака рано чи пізно вчує мене. Вони ж відчують страх? Якщо так, то певен, що від мене тхне страхом за кілометр!

Я завмер, затамував дух і перелічив усі ознаки небезпеки:

- чи чути десь поруч нюхання й чмихання? Ні.
- чи смердить тут собачим подихом? Не.
- чи на мене крапає слина? Не-а.

Якусь хвилинку я ховався за деревом (ну гаразд, насправді десь 15 хвилин). Оскільки мене досі НЕ зжер велетенський собацюра, я врешті навжився визирнути зі свого сховку. Собакище стояв на місці. На **ТОМУ САМОМУ** місці. Може, він щось стереже? Так само, як Флафі — триголовий пес із «Гаррі Поттера». (Скажу вам чесно, я дуже зрадив, що у цього собацюги була лише **ОДНА** голова).

Словом, я ще раз визирнув з-за стовбура. (Я не робив різких рухів, щоб не привернути його уваги). Але пес і досі не поворушився. Може, це взагалі статуя? Я підповз ближче. Ви будете сміятися. Це не був ані живий пес, ані статуя. Виявилось, що це **БУДИНОК**. Величезний дім у формі собаки з **ДВЕ-РИМА** на лапах! Тоді я помітив сіру кнопку на одній лапі. Натиснув її, і двері автоматично розчахнулися.

Я сторожко зайшов досередини й гукнув:

— Агов!

Ніхто не відповів. Невже цей бомбезний будинок і справді стояв пустою? Може, варто почати хвилюватися, що всі домівки, які я знаходжу в Майнкрафті, завжди порожні? Може, їхні власники загинули? *ковть*

Чи той хлопець-хакер цього разу придумав щось супер вигадливе? Так, думаю, що це все зробив хлопець-хакер, а тоді перескочив у наступний світ. Або, ще краще, повернувся додому! Така думка дає надію, тому я віритиму в неї.

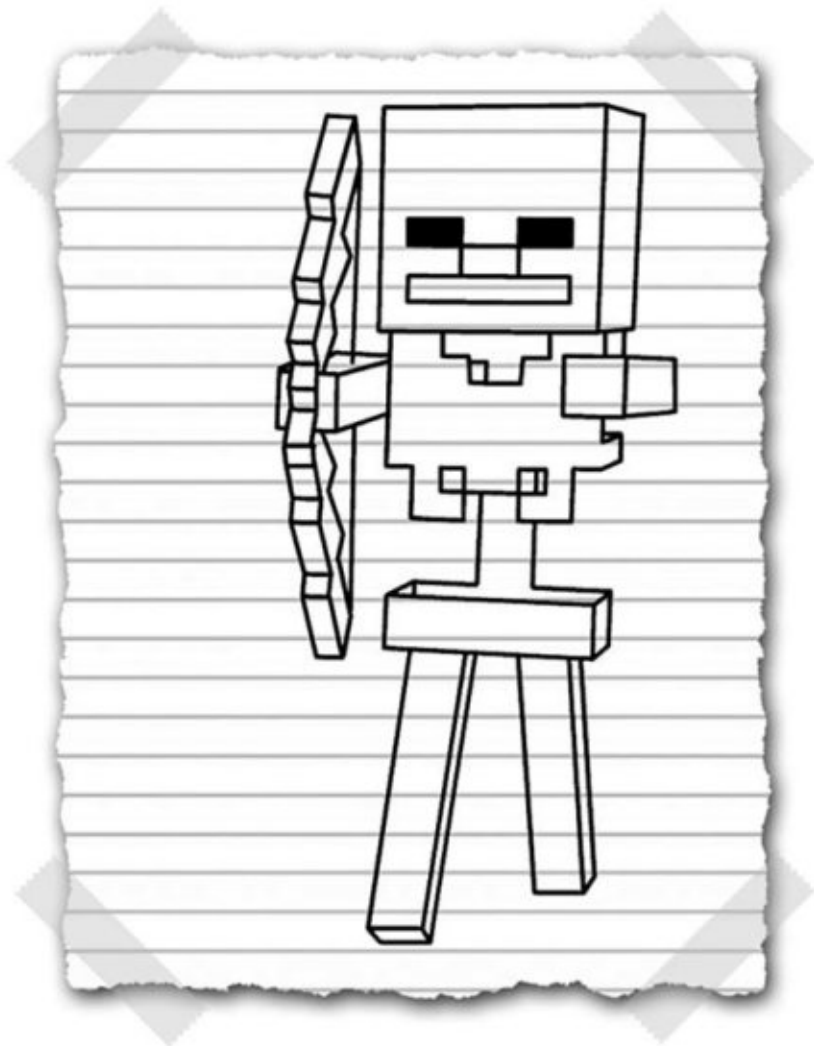
Словом, цей собакодім **ШЛКОМ КРУТЕЗНИЙ!**

Тут два балкони. Розумієте, що це означає? Я зможу споглядати всіх монстрів із висоти, а вони до мене не доберуться! Ха! До речі, я просто зараз милуватимуся заходом сонця!

...

Що ж, я таки мав рацію (плюс-мінус). Кріпери, зомбі чи Мандрівник Краю нізащо не зможуть дістатися до мене. Сонце сховалося за обрієм, і я спостерігав, як вони метушаться вниз. А мені геть нічого не загрожувало... аж поки повз вухо не просвистіла стріла! Вона мало не зачепила мене! Якби я не мав захисного шолома з волосся, точно відчув би подув вітерцю від неї.

Тоді я почув те саме незрозуміле клацання, яке вже чув раніше. Я знав, що зомбі, кріпери й Мандрівник Краю не клацають, не бряччать і не пускають стріли. То що це було? Я обережно визирнув з-за поруччя, ледь висунувши носа (я ж не міг вигулькнути весь і виставити свою голову під обстріл). Саме тоді я побачив їх... **СКЕЛЕТИ!**

Вам не почулося! У цій грі є **ШЕ**. **ОДИН** моб!
Шкода, що на сторінці з довідника про мобів
не було написано про **ШЕ**. Невже я зустріну ще
якихось невідомих монстрів? Гр-р-р!

Словом, як я вже казав, повз мене одна за одною
свистіли стріли. Я заскочив усередину й захлоп-
нув двері!

Знаєте, сьогодні був дуже важкий день. Спершу той
здоровенний собака, тепер скелети. Мабуть, я зараз
просто залізу під ковдру. Ні, я не ховатимуся, ви
що. Мені зовсім не лячно. Просто хочу спати. Саме
так, я досі расту, а отже, мені потрібен здоровий
сон. (Чекайте... а я справді досі расту?)

Хороші новини: тут є потаємні кімнати зі скар-
бами! (Можливо.)

Погані новини: кодові замки — гидота.

Що ж, сьогодні я швиденько оглянув собакодім
і знайшов чимало цікавого. Тут є кімната, де повно
скринь і звичних дивних меблів:

- 1) магічний стіл (той, що виготовляє палиці
й драбини);
- 2) загадкова кам'яна коробкоштука.

Тепер, коли я вже не їжджу верхи на конях (чи віслюках), хочу побавитися із цими столами. Вони **МУСЯТЬ** бути придатні до чогось. Ці столи стояли в усіх будинках, де я зупинявся. Може, вони виготовляють якусь іншу зброю, окрім палиць? Наприклад, лазерні гвинтівки? Чи шокери? Або навіть неперевершені пукавки? (Ги.)

Але найкращі новини попереду. Просто посеред будинку є бібліотека, а в ній — стіл з летючими книжками! Тепер я можу впевнено сказати, що коли на такому столі розгорнути книжку, то **СПРАВДІ** перескочиш у її світ. Я це довів. Це був не просто одноразовий глюк. А отже, я також не глюк! Фух!

Я пішов обстежувати будинок далі й знайшов дві спальні з чудернацькими важелями на стелі. Посмикав їх у різні боки, але нічого не відбулося. Може, це якийсь кодовий замок? Але що він може замикає? Тут немає інших дверей. Може, тут є потаємні кімнати... із захованими скарбами! Цікаво, що ж то таке цінне, що його ховають **АЖ** під замок? Точно якась гора коштовностей! Маю лише відгадати

потрібний код — і всі скарби стануть моїми. Упевнений, що відімкну замок, коли матиму більше часу (і терплячості). Можливо.

Словом, мене тішить думка про те, що із цього світу можна легко вибратися. Але поки що я не наблизимуся до того стола з летючими книжками. Я ще не готовий залишити цей крутезний собакодім. Навіть не знаю, чи я **ВЗАГАЛІ** буду готовий його залишити. Мені подобається жити в багатопверхівці, що скидається на собаку й захищає мене від повзучих почвар! Так, їм доведеться висолопити язика від натуги, щоб залізти сюди. (Хе-хе).